

(له ریی دروستکراوه‌کان فیطره به کار ده‌خزیت)

پۆیسته قورئان ئیمان دروست بکات شیوازو چۆنییه‌تی ئیشکردنی فیطره له ناخی مروّفا

هموو دروستکراوه‌کان له بئ گیان و ئاژه‌لان، به تایبەت مروّفه‌کان به چه‌مکی سه‌جده و ته‌سیح پیشه‌ی مه‌خلوقیه‌تی خو‌یان به‌جی ده‌گه‌یه‌نن. به مه‌به‌ستی گه‌یشتن به‌و ئامانجانه‌ش دروستکراون. ده‌زانین لۆ گه‌یشتن به‌و ئامانجانه ئیمان هۆکاره، به‌لام باشتین رێگه لۆ دروستکردنی ئەو ئیمانه کامه‌یه؟ پۆلی ئامرازه‌کانی دروستکردنی ئیمان چین؟ له به‌رچی پی‌غه‌مبه‌ر (علیه السلام و البرکات) کات و شو‌یتی وم‌حی نه‌زانیه‌وه؟ ئایا ئەو شتانه چین که جبریل (علیه السلام) په‌یومندی پێ‌یان‌ه‌وه نییه؟

تەسبیح و سەجدە، نازەل و مروّف

له میانە‌ی وانەکانی رابردوودا، باسی خۆرو مانگ و نازەلمان کردوو، که قاپرۆس و ئەمبامان بە نمونە هینایه‌وه، ئەمانە له چوارچێوه‌ی تەسبیح و سەجدە وەزێفە‌ی خۆیان بەجێ دەگه‌یه‌نن، خۆر گهرمی و رووناکی پێشکەشی گهردوون دەکات، ئەم هه‌موو وەزێفە بەجێ گه‌یانده‌ لۆ بازنه‌و زنجیره‌ی تەسبیح و سەجدە بردنه‌ لۆ ذاتی خودای رحمان. هه‌روه‌ها مروّف بەشێکە له‌م هه‌موو دروستکراوانه‌، که ئەه‌ویش فه‌رمانی پێکراوه‌ سەجدەو تەسبیحی خودای بکات، بە‌لام فه‌رمان پێکردنه‌که‌ی مروّف له‌ دوو روانگه‌وه (منطلق) وه‌یه: یه‌که‌م به‌ ویست و دووهم بێ ویست، به‌ویست ئەه‌ویه: که خودای رحمان به‌ گهره‌یه‌ی و مه‌زنایه‌تی خۆی فه‌رمانی پێبکات، بیکه‌ نوێژ بکه‌، رۆژوو بگره‌ هه‌لال بخۆ، چاکه‌ بکه‌، یاخود (لاتفعل) مه‌یکه‌، درۆ مه‌که‌، سته‌م مه‌که‌، دزی مه‌که‌، تاوانکاری مه‌که‌، غه‌درو ناپاکی مه‌که‌، ئەمانە له‌ منطلق-ی به‌ ویست، که ده‌کریت مروّف ئەمانه‌ی به‌جێگه‌یانده‌ بێته‌ موسه‌بیح و ساجد له‌ بۆ ذاتی خودای رحمان:

دەرباره‌ی روانگه‌ی (منطلق) ی بێ ویستی باسی ئەه‌ومان کرد ئەو مروّفه‌ سه‌رده‌میکی دیاریکراو ده‌ژێیت، برێکی دیاریکراو ئۆکسجین و هه‌رگرتن و هه‌ناسه‌دانی به‌و جوهریه‌ که خودای رحمان لۆ ی دروستکردوو، ده‌بێ بخه‌ویت، ده‌بێ بمریت، دل لێدانی به‌و جوهریه‌، ئەوه هه‌مووی سروشتی مه‌خلوقیه‌تی ئەو مروّفه‌ی به‌ بێ ویستی هه‌مووی تەسبیح و سەجدە بردنه‌ له‌ بۆ ذاتی خودای رحمان ئەمانه‌مان هه‌مووی به‌ درێژی باسکرد.

سه‌ره‌تای بنیاتانه‌وه‌ی نیمان

تیشکمان خسته‌ سه‌ر ئەوه‌ی، که ئەو په‌رستشه‌ ده‌بووایه‌ له‌ دوا‌ی نیمان هینان به‌ دروستی جێبه‌جێ بکردابایه‌، لێره‌ش ده‌رباره‌ی مروّفه‌که‌ گوتمان: فیطره‌ بنچینه‌یه‌که‌ له‌ ناوه‌وه‌ی مروّف و له‌ ناوه‌وه‌ی هه‌موو مه‌خلوقاتێک دانراوه‌، هه‌روه‌ها سه‌لماندمان که نازەل فیطره‌ی هه‌یه‌، به‌ هۆی فیطره‌که‌یه‌وه‌ چاک و خراپ له‌یه‌کتر جیا ده‌کاته‌وه‌، به‌ چه‌مکی شه‌رعی فیطره‌که‌ ده‌بێته‌ ئامێری هه‌لال و حه‌رام له‌یه‌ک جیاکردنه‌وه‌، نموونه‌شمان به‌ پشێله‌ هینایه‌وه‌، که چۆن توانی گوشتی هه‌لال و حه‌رام لێک جیا بکاته‌وه‌، هه‌روه‌ها نموونه‌مان به‌ ئەمبیا هینا که له‌و نێوه‌نده‌ی تیایدا ده‌ژێیت ده‌توانیت چاکه‌و خراپه‌ی خۆی لێک جیا بکاته‌وه‌، روه‌کیش به‌هه‌مان شێوه‌ چاکه‌و خراپه‌ی خۆی له‌یه‌کتر جیا ده‌کاته‌وه‌، به‌ زاراوه‌ی قورئانی ئەمانه‌ هه‌موو ده‌بنه‌ حه‌رام و هه‌لال، کهواته‌ "نازەل و روه‌ک و مه‌خلوقێکی بچوکی وه‌ک ئەمبیا، هه‌روه‌ها مروّف و ئەمانه‌ به‌هۆی فیطره‌ی خۆیان ده‌توانن هه‌لال و حه‌رام یاخود چاکه‌و خراپه‌ له‌یه‌کتر جیا بکه‌نه‌وه‌، له‌ ئان و ساتی لێک جیاکردنه‌وه‌ی ئەم چاکه‌و خراپه‌و پابه‌ندبوون پێوه‌ی و گرتنی چاکه‌ به‌ چاکه‌و به‌رده‌وام بوون له‌سه‌ری، زانینی خراپه‌ به‌ خراپ و دوورکه‌وتنه‌وه‌ لێی، ئەم که‌سه‌ له‌و حاله‌ته‌دا شه‌رعی خودای رحمان جێبه‌جێ ده‌کات، ئەگه‌ر هاتوو مروّف بێت، یان نازەل و روه‌ک و قاپرۆس و ئەمبیا بێت، په‌یره‌و و پرۆگرامی خودای له‌سه‌ر خۆی جێبه‌جێکرد، به‌ ویست بێت یان به‌بێ ویست بووه‌ به‌نده‌ی

خودای، به‌لام له‌بهر ریزلینان و پایه‌دارکردنی خودی مه‌خلوقی مروّف ئه‌وا خودای رحمان به ویستی خۆی فه‌رمانی پیکردوه که چاکه‌و خراپه به عه‌قلی خۆی لێک جیا بکاته‌وه، مروّفیش وه‌کو هه‌موو ئه‌و مه‌خلوقاتانه‌ فیطره‌ی له‌ ناو ناخیدا هه‌یه، گوتمان ئه‌گه‌ر هاتوو په‌یره‌و و پرۆگرامی دهره‌کی که قورئانه‌که‌یه بیکه (افعل) یاخو مه‌یکه (لاتفعل) ی تێدایه، که‌سه‌که هات ئه‌و په‌یره‌و و پرۆگرامه دهره‌کییه‌ی له‌گه‌ل فیطره‌ی ناوه‌وه‌ی ئه‌و مروّفه‌ی که ئامیری فیطره‌ی ئه‌م مروّفه له‌بهره‌تدا پێوه‌ی مه‌خلوقه، چاکه‌و خراپه‌ی له‌یه‌کتر جیاکرده‌وه‌و توانی ئه‌و هاویه‌کبونه جیه‌جی بکات، واته‌ "یه‌کبوونیک دروست بکات له‌نیوان په‌یره‌و و پرۆگرامی دهره‌کی له‌گه‌ل فیطره‌ی ناوه‌وه‌ی، ئه‌وکاته له‌ ناخی خۆی ده‌ست ده‌کات به‌ ئیمان زیندوکردنه‌وه.

سیسته‌می ئیمان وه‌رگرتن

پێویسته چهند خالێک لۆ ریکوپینکی له‌ زیندوکردنه‌وه‌ی ئیمان په‌یره‌و بکریت، ئه‌و ریکوپینکییه‌ی که خودای رحمان هه‌موو بوونه‌وه‌رو دروستکراوه‌کانی له‌سه‌ر بنیاتناوه.

یه‌که‌م: هه‌موو بوون و مه‌خلوقات به‌ گویره‌ی سیسته‌میکی دیاریکراو دروستکراون، ئه‌و ئیمانه‌ی زیندوو ده‌کریته‌وه له‌ ناو دلی مروّف دا ده‌بی به‌ پێی سیسته‌میکی ریکوپینک و به‌رنامه‌ریژی بگه‌ریندریته‌وه، پشپوی و ناریکی له‌ ئیمان دروستکردن نییه، هه‌ره‌مه‌کی تێدا نییه، ئیمان به‌ خۆ دروستکردن له‌ ژوره‌وه‌ی مروّف، به‌لکو هه‌روه‌ک چون ریباز (سنه‌)ی خودای رحمان له‌سه‌ر ئه‌و گه‌ردوونه‌ چه‌سپاوه و ده‌سه‌لمینری و به‌رده‌وامییه‌تی ده‌دریتی، به‌ هه‌مان شیوه‌ش له‌سه‌ر مه‌خلوقاتی ده‌چه‌سپێ و ده‌سه‌لمینریت.

ئهم ریکوپینکیه‌ش به‌م جووره‌ بیته که مروّفه‌کان بۆیان دانراوه، نه‌ک به‌و جووره‌ی که به‌ میشکی مروّفه‌که دادیت، به‌ میشکی خۆی بلایت ئیمان لۆ خۆم دروست ده‌که‌م، یان به‌ جووری هه‌ندی دانراوی نیو په‌رتووک و نوسراوه‌کانی ئیسلامی بیته، که ئه‌ویش له‌وانه‌یه ئیمان دروست بکات، به‌لام ئیمانیک پشک پشک ده‌بیته، نه‌ک ئیمانیک به‌ گویره‌ی ویستی خودای رحمان لیره‌دا پرسیاریک دیته‌ پێشه‌وه، ئه‌ویش چون ئیمان دروستکرده‌که به‌م جووره‌ ده‌بیته که خودای رحمان خۆی نه‌خشه‌ی لۆ داناوه؟ له‌ ناوه‌وه‌ی مروّف فیطره‌که‌ی لۆ داناوه، له‌ دهرمه‌وش ده‌بی به‌ گویره‌ی سیسته‌می به‌رنامه‌ریژی قورئان ئه‌و ئیمانه‌ دروست بکات و فیطره‌ی مروّفه‌که به‌ ئیش بخات.

رۆلی ئامرازه‌کان له‌ دروستکردنی ئیمان دا

دووه‌م: ده‌بی به‌م ئامرازو هۆکارانه‌ش بنیات بنرینه‌وه، که له‌ بنه‌ره‌تدا لۆ ئه‌م مه‌به‌سته له‌ جه‌سته‌ی مروّف دروستکراون، ئامیر هه‌یه به‌هۆی ئه‌وه‌وه ئیمان دروست ده‌کریت، جیه‌گی جوگرافیش ئیمانی تێدا بنیات ده‌نریته‌وه، باسی ئه‌وه‌مان کرد ئه‌و ئامیرو ئامرازانه‌ی که ئیمانیا پێ دروست ده‌کریته‌وه سه‌مع و به‌سه‌رن که که‌لوپه‌له‌که‌شیا بریتین له‌ (آذن و عین) گوئی و چاو،

باسمان کرد که چون چاو بەگوێزەیی ویستی خۆی سەیر دەکات، لە وانەیی دووهم باسی ئەندازیارەکانمان کردو گوتمان: چەند جۆرە ئەندازیارێک لە زانکۆی سەلاحەددین لە هەولێر دەر دەچن، ئەندازیاری بیناسازی، ئەندازیاری دیکۆر، ئەندازیاری جوانکاری، ئەمانە هەمووی تاییەتمەندن هەمووشیان ئەندازیارن، گوتمان ئەندازیاری بیناسازی که داوای لێ دەکەیت، نەخشەیهک دابمەزنییت دیت بە چاوی بیناسازی سەیری جێگەکە دەکات، ئەوکاتە نەخشە دادەنێت، بەلام کەسێکی تر که لە کۆلیژی ئەندازەیی نەخویندوو ئەگەر لەسەر کاغەز سەیری نەخشەکەش بکات تیناگات بابەتەکە چیه، چونکه ئەو چاوه بیناسازییهی نییه له کاغەزەکە تیناگات که ئەندازیاری بیناسازی نەخشەکەیی لەسەر کردوو، گوتمان پاشان ئەندازیاری شارستانی دیت بە چاوی شارستانی سەیری نەخشەکە دەکات، بەگوێزەیی ئەووه دیاری دەکات و که ئەم نەخشەیه پێویستی بە چەند تۆن چیمەنتۆ هەیه، هەروەها پێویستییهکەیی له تۆنی شیش دیاری دەکات، ئەندازیاری دیکۆریش ئیشی خۆی دەکات و ئەندازیاری جوانیی سەیری رەنگ و سیمای شێوهی ئەو بەلەخانیهی دەکات، که ئایا پاش تەواو بوون پێویسته چون بێت.

هەر ئەندازیارێک لەم تاییەتمەندیانە که هات بە جۆری چاوی خۆی سەیری ئیشەکەیی کرد، هەرکاتێک ئەم چاوه بەو جۆرەیی ئیشی پێ بکەیت ئەوکاتە چاوه (عین)ەکە دەبێتە بەصەر، عەین دەبێتە بەصەر و رۆیهی پێدەکەیت، قوناغەکی پاش ئەوه دەبێتە نەظر، که مێشکی تێدا ئیش دەکات و ویستی مەرووفی بەلادەستە، ئەگەر هاتوو گوێ بەو جۆرەیی تاییەتمەندی خۆی وەرگرت دەبێتە سەمع، له گوێ دەبێتە بیستن (سمع)، ئەوانە ئامرازەکان و هۆکارەکانی ئیمان دروست کردن لە جەستەیی مەرووف.

جێگەش هەبوو گوتمان ناووهی مەرووفەکەیه، ئەویش جێگەیی دروستکردنی ئیمانە، جوگرافییانە ئیمان لە مێشک (ذهن) دروست ناکرێ، لۆ کۆو کەمکردنەوه، لۆ دابەشکردن و لیکدان، لۆ جەبر و ئەندازە، فیزیای کیمیا، زانستەکانی ماددی ژيانیی ئەو مێشکە ئیش دەکات، که ئەو چاوه هات بە گوێزەیی خواستی ئەو مەرووفە هەولیدا سودمەند بێت لەم زانیاریانە، ئەو کاتی له ناووهی مەرووف ئامیرێک ئیش دەکات که هاویەک دەبێت لەگەڵ ئەو شتە دەرەکییهی که ناومان نا فیطەرە، که هەموو مەخلوقاتەکان تێیان دا هەبوو، بەهۆی ئەو فیطەرەیهی چاک و خراپ و حەلال و حەرامیان جیاکرد، ئەو کاتی که سەمع و بەصەر دەست بە ئیشکردن دەکات، فیطەرەکە دەبێتە فؤاد، ئینجا لەم وانیهی بە پشتیوانی خودای رحمان دینە سەر باسی ئەوهی که ئایا چون ئەو (فؤاد)ە دەبێتە فیطەرە، ئەوکات دەست بە ئیشی خۆی دەکات.

جبریل پەيوەندیی بە چوار شت نییه!

سێیهم: لە وانەیی سێیهمدا گوتمان ئەو پەیرەو و پرۆگرامەیی له داخلی مەرووفدا هەیهو خودای رحمان بەگوێزەیی نەخشەیهکی دیاریکراو دروستی کردوو، ناومان نا فیطەرە، له دەرەوش ئامیرێکی دیکە هیه هاویەکە لەگەڵ ئەو فیطەرەیه ناوخبییه که ناومان ناوه قورئان. قورئان له دەرەوه لەگەڵ فیطەرەیی ناووه یەکە، یەک ماددییهیهک پەیرەوه، خودای رحمان لۆ پێدانی مافی

بژارده‌کردن و لۆ پایه‌دان به خودی مرۆف جیای کرده‌مو له مه‌خلوقه‌کانی دیکه‌ی دابری، لۆیه ته‌نیا لۆ مرۆف و جن په‌یره‌و دیته‌ خواره‌مو هاتووته‌ خواریش، مه‌خلوقاتی دیکه به‌ گویره‌ی فیطره‌ی خۆی ئیش ده‌کا، پیوستی به‌وه‌ نییه‌ خودای رحمان فه‌رمانی دیکه‌ی به‌سه‌ر بسه‌پینریت، ئه‌ویش گویره‌یه‌لی هه‌بیت و به‌دوای فه‌رمانی خودای رحمان بکه‌ویت، به‌ ئۆتوماتیکی ئه‌و به‌ فیطره‌ی خۆی ئیش ده‌کات و گویره‌یه‌لی خۆی رحمان ده‌کات، ته‌نیا لۆ ریزلینان و پایه‌دارکردن و به‌ پێشدانی مرۆف و جن، خودای رحمان ئامیریکی له‌ ده‌ره‌وه‌ لۆ دینیته‌ خواره‌وه‌ که‌ ناوی قورئانه‌، یاخود ناوی ته‌وراته‌، یاخود ناوی صوحوفه‌، ئیشه‌که‌ی ئه‌وه‌یه‌ هاویه‌کبوونیک له‌گه‌ل ناوه‌وه‌ی مرۆف، که‌ فیطره‌که‌یه‌ دروست ده‌کات، ئه‌وه‌ی ئامیره‌که‌ی ده‌هینیته‌ خواره‌وه‌ ناوی جبریه‌.

له‌وانه‌ی پێشوو سه‌لماندمان که‌ جبریل په‌یوه‌ندی به‌ ماده‌ی دابه‌زینراو نییه‌. جبریل پۆسته‌چییه‌، ئامیریکه‌ وه‌کو ئامیری پۆسته‌(به‌بی ویکچواندن) ماده‌یه‌ک لۆ شوئینیکی دیکه‌ ده‌گوازیته‌وه‌، په‌یوه‌ندیشی به‌ بابته‌ی ناو پۆست و نامه‌که‌ نییه‌، که‌ ئایا ئه‌وه‌ چ جوهره‌ فه‌رمانه‌که‌، یان چ جوهره‌ قه‌ده‌غه‌لنیکراویکه‌، ئه‌مه‌ یه‌که‌م. ئه‌و فه‌رمانپیکراو و قه‌ده‌غه‌لنیکراوه‌ ئاخۆ که‌ی دیته‌ خواره‌وه‌ به‌هه‌مان شیوه‌ په‌یوه‌ندی به‌وه‌ش نییه‌ له‌ کوئ ده‌یه‌نیته‌ خواره‌وه‌، که‌ی ده‌یه‌نیته‌ خواره‌وه‌. جبریل په‌یوه‌ندی به‌م چوار شته‌وه‌ نییه‌، جبریل ئامیریکه‌ دانراوه‌ له‌لای خودای رحمان مه‌خلوقه‌، خودای رحمان فه‌رمانی پێ ده‌کات ئه‌و بپه‌ ته‌وراته‌ لۆ فلانی ببه‌ خواره‌وه‌ که‌ ناوی موسایه‌ له‌ فلان جینگه‌یه‌، ئه‌و بپه‌ ئینجیله‌ لۆ فلان پیغه‌مبه‌ری (علیه‌ السلام و البرکات) ببه‌ که‌ ناوی عیسیایه‌، ئه‌و سورته‌ به‌و جوهره‌ی و به‌و بپه‌ی لۆ فلانی ببه‌ خواره‌وه‌ که‌ قورئانه‌و پیغه‌مبه‌ره‌که‌ش (علیه‌ السلام و البرکات) ناوی موحه‌مه‌ده‌.

جبریل هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی لۆ هه‌یه‌و هه‌ر به‌مه‌ش راسپێردراوه‌، له‌ده‌ره‌وه‌ی ئه‌وه‌دا په‌یوه‌ندی پێوه‌ی نییه‌ فه‌رمانی پێنه‌کراوه‌، که‌واته‌" جبریل لۆی نییه‌ ده‌ست بخاته‌ ماده‌ی وه‌حیه‌وه‌.

پینغه‌مبه‌ریش (علیه‌ السلام و البرکات) کات و شوئینی وه‌حی نه‌زانیه‌وه

چواره‌م: له‌ ئامیره‌که‌.. قورئانه‌که‌ ئه‌ویش ئه‌و په‌یامبه‌ره‌یه‌ (علیه‌ السلام و البرکات)، ئه‌و مرۆقه‌یه‌ که‌ په‌یره‌وه‌که‌ی لۆ دیته‌ خواره‌وه‌و ناوی پیغه‌مبه‌ره‌ (علیه‌ السلام و البرکات)، په‌یامی لۆ دیته‌ خواره‌وه‌، ئه‌و پیغه‌مبه‌ره‌ش هه‌روه‌کو جبریل په‌یامبه‌ره‌ (علیه‌م السلام و البرکات)، وشه‌ی په‌یامبه‌ر (الرسول) له‌ زمانی عه‌ره‌بی به‌ زمانی ئه‌مرومان بپیته‌ په‌رژین له‌ پیغه‌مبه‌ر (علیه‌ السلام و البرکات) واته‌" پۆسته‌ و گویره‌وه‌، ئه‌و پیغه‌مبه‌ره‌ش (علیه‌ السلام و البرکات) که‌ ماده‌ی لۆ دیته‌ خواره‌وه‌ ئامیری ناوه‌وه‌ی ده‌ست ده‌کات به‌ ئیشکردن، هه‌موو کرداره‌کانی پیغه‌مبه‌ر (علیه‌ السلام و البرکات) به‌گویره‌ی ئه‌و په‌رتووکه‌ی ده‌بیت، به‌گویره‌ی ئه‌و قورئانه‌ی ده‌بیت، ئامیری ناوه‌وه‌ی پیغه‌مبه‌ره‌که‌ی (علیه‌ السلام و البرکات) له‌گه‌ل قورئانه‌که‌ی هاویه‌کبوون ده‌کات، ئه‌وکاته‌ ئه‌گه‌ر هاتوو که‌سی داواکراو داوا لیکرا بپیته‌ نیماندار، ئه‌گه‌ر خوینده‌واریشی نه‌بیت تا قورئانه‌که‌ی بگریته‌ ده‌ست و بیخوئینی، به‌لام که‌ سه‌یری

پینجه‌مبهره‌که‌ی (علیه السلام و البرکات) دهکات له کردارو ره‌وشت و فرمایشته‌کانی و له دانپینانه‌کانی پینجه‌مبهره‌که‌ی یه‌کسر فیر ده‌بیت، یه‌کسر نیمانیشی پینده‌هینی، له‌بهر نه‌وه‌یه (انبیاء و رسل) به کرده‌وهو فرمایشته‌کان و دانپینانه‌کانیان (حجة) ن له‌ناو نایین، پراو پر به‌رجه‌سته‌ی پهرتوکه‌که ده‌کن، لویه له کات و ساتی دیاریکردنی ورد فرمان به پینجه‌مبهری (علیه السلام و البرکات) نیمه کراوه‌و خودای رحمان پیی فرمووه: (وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ * إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ) (النجم ۳-۴)، هیچ په‌یوه‌ندی پیوه نییه، ده‌ستی تیدا نییه، زانایانی راقه‌کار ده‌فرموون: وشه‌ی (آه) ده‌برین (نطق) ه، ئوفف وشه‌ی (أَفِّ) ده‌برینه، رسول الله (علیه السلام و البرکات) مافی نه‌ونده‌ی نییه له نایین و قورئان زیاد بکات، مافی نه‌وه‌ی نییه بلئی (آه)، مافی نه‌وه‌ی نییه له خورا بلئیت ئوف، تا نه‌وکاته‌ی خودای رحمان فرمانی پی نه‌کات، له دوتویی نایه‌تیک که لوی بیته خواروه (فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أَفٍّ وَلَا تَنْهَرْهُمَا) (الإسراء ۲۳)، که‌واته " په‌یامبهره‌کش که راگه‌ی‌نهر (مبلغ) ه، گوازه‌وه‌یه لو ماناو چه‌مکی سروشه‌که (وحی)، کام سروش؟ سروشی ده‌روه که هاویه‌کبوون له‌گهل فیطره‌وه ناوه‌وه‌ی مروقه‌که ده‌کات، که هم نامیره له بنه‌رتدا لو نه‌و سروشه‌ی دروستکراوه‌ی.

له‌بهر نه‌وه‌یه پینجه‌مبهر (علیه السلام و البرکات) نوینهری راسته‌قینه‌ی نه‌و په‌یره‌وه بووه، جیبه‌جیکاری سهد له‌سه‌دی نه‌و سروش (وحی) ه بوو، هر گرتیه‌ک و وینه‌یه‌ک له گرته‌کانی نه‌و مروقه‌مهن و نازداره بپریت و له‌زیر روشنایی قورئان توئزینه‌وه‌ی لو بکه‌یت، قورئان بکه‌یته بلاجکتور و مایکرو‌سکوب لوی، هه‌ست به‌وه ده‌که‌یت که به راستی نه‌و مروقه‌ نازداره مه‌زنه، که چون خودای رحمان وه‌سفی ده‌کات به (وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ) (القمه:).

وشه‌ی مه‌زن (عظیم) له قورئاندا ته‌نیا لو قورئان هاتووه، که‌واته " نه‌و خه‌لقه‌ی که خودای رحمان له ناو ژووره‌وه‌ی رسول الله (علیه السلام و البرکات) دروستی کردووه، که فیطره‌که‌یه‌تی، هاویه‌کبوونی هه‌یه له‌گهل نه‌و نامیره‌ی که پاشان لوی دیته خواروه که قورئانه‌که‌یه، له کات و ساتی به‌رده‌وامییه‌تی نیشی پینجه‌مبهر (علیه السلام و البرکات) له‌سهر فیطره‌ی خوی که ده‌یکات به فوناد، به عه‌قل، به لوب، به‌قه‌لب، ده‌یکات به‌و نامیره‌ی که به‌راستی له‌لایهن خودای رحمانه‌وه‌وه‌رده‌گیریت. دیاره نه‌و مروقه‌ به ره‌وشت (خولوق) گه‌یشته نه‌و ناسته‌ی که خودای رحمان ویکچوواندنی بو بکات به‌مه‌زنی مه‌زناپه‌تی نه‌و خه‌سلت و ره‌وشتانه‌ی که تئیدا هه‌یه، له‌بهر نه‌وه‌یه فرمانمان پیکراوه که هر مروقیک بیه‌ویت نیمان له ناوه‌وه‌ی خوی به پیوانه‌کاری قورئان بنیات بنیته‌وه‌ ده‌بی وه‌کو خودی رسول الله (علیه السلام و البرکات) نه‌و نیمانه دروست بکات، فرموویتی: (لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا) (الأحزاب-۲۱).

نه‌و که‌سه‌ی شاره‌زایی له زمانی عه‌ره‌بی هه‌بیت نه‌وا خودای رحمان به‌سن هه‌لاویردن و گه‌مارودان (أستثناء والحصر) ته‌نیا له سه‌ره‌تای نه‌م سوهرته ده‌ستنیشانکاریه‌ک لو خودی نه‌و پینجه‌مبهری (علیه السلام و البرکات) ده‌کا، (لَقَدْ كَانَ لَكُمْ)، (لَقَدْ) لام حه‌رفی ته‌حقیقه، قد حه‌رفی ته‌حقیقه، که دیته سه‌ر کاری رابردوو (فعل ماضي) ته‌حقیق-ی تری ده‌کات، رسته‌که به (جمله‌ی اسمی) ده‌ست پینده‌کات، (في رسول الله) (حرف جر) ه، نینجا (أسوة) نه‌ک (قدوة)، نه‌ک ممثله، (أسوة حسنة) بیجگه لهو حسنة نییه، له‌وانه‌یه بی لایهن بیت، له‌وانه‌یه خراب بیت، نه‌یفه‌رموه (أحسن)، دیاریکردوو به

(أَسْوَةٌ حَسَنَةٌ) (لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ) ، نُه‌و رسول الله به (عليه السلام و البركات) ، له‌بهرچی؟ (لمن كان) .. نالیت یزید أن یؤمن بالله، به‌لکو ده‌فهرموویت: (من كان یرجوا)، وشه‌ی (رجاء) پینشی ئیمانی هیناوه، (لمن كان یرجوا الله والیوم الآخر، لقد كان لكم في رسول الله أسوة حسنة لمن كان)، له بو کی؟ لو هه‌ر که‌سێک، هه‌ر یه‌کێک بیه‌ویت ئیمان دروست بکات، (لمن كان یرجوا الله) پینش ئیمان هینان و (الیوم الآخر) سه‌رچاوه‌ی یاخود روکنی دووه‌می ئیمان هینانه، (لمن كان یرجوا الله والیوم الآخر و ذکر الله كثيرا)، رسول الله ده‌خلی به‌ مادده‌ی وه‌می نه‌بوو.

ئاگاداری به‌ کاتی دابه‌زینی سه‌روش نه‌بوو، واته‌ " نه‌یده‌زانی چ کاتیک وه‌می لو داده‌به‌زیت، له‌بهرئوه‌ له‌ بوخاری و له‌ موسلیم هه‌یه‌ زۆر جار پیغه‌مبه‌ر (عليه السلام و البركات) له‌سه‌ر پینشی ئاژهل سه‌روشی لو هاتوته‌ خواره‌وه‌، له‌ ئاژله‌که‌ دابه‌زیوه‌، زۆر جار وابوو دانیشتوو یان له‌ ساتی قسه‌کردن له‌ ناکاو وه‌می لو هاتوته‌ خواره‌وه‌، جاری وابوو له‌ خه‌وندا وه‌می لو هاتوو، یاخود له‌ ماله‌وه‌ بووه‌ له‌ کاتی په‌یه‌ه‌ندییه‌ کۆمه‌لایه‌تییه‌کانی وه‌می لو هاتوو، یان له‌ ساتی رویشتن وه‌می لو هاتوو، واته‌ " هه‌روه‌کو جبریل نه‌یزانیوه‌ کاتی دابه‌زینی وه‌می له‌ چ کاتیکه‌، تاکو خۆی لو ئاماده‌ بکات، نه‌یزانیوه‌ جووری وه‌می چیه‌و چی لو دیته‌ خواره‌وه‌، نه‌یزانیوه‌ له‌ کوئی لوی دیته‌ خواره‌وه‌.

وا بووه‌ رسول الله له‌ ناو مه‌جلیسیکدا له‌ گه‌ل ده‌سته‌ی الذین آمنوا معه دانیشتوو، جیگه‌که‌ی سه‌خه‌ت و ته‌سه‌ک بووه‌ قه‌ده‌ره‌ن رانی موباره‌کی که‌وتوته‌ سه‌ر نه‌ژنوی هاوه‌لێک، له‌و ساته‌دا وه‌می هاتوته‌ خواره‌وه‌، هاوه‌له‌که‌ بارودۆخی خۆی ده‌گه‌یژیته‌وه‌ ده‌لی: نه‌گه‌ر خیرا وه‌می ته‌واو نه‌بوایه‌ له‌به‌ر قورسیی نُه‌و وه‌حیییه‌ نه‌ژنۆم ده‌شکا، واته‌ " پیغه‌مبه‌ر (عليه السلام و البركات) نه‌یزانیوه‌ که‌ی و به‌چ جوړیک و له‌کوئی مادده‌ی وه‌می لو داده‌به‌زیت، له‌کاتیکه‌ به‌بی ئاگاردار کردنه‌وش فه‌رمایشته‌کانی لو هاتوته‌ خواره‌وه‌.

واته‌ " پیغه‌مبه‌ر (عليه السلام و البركات) ده‌ستی له‌م چوار شته‌ی نییه‌ و په‌یه‌ه‌ندی پییه‌وه‌ نییه‌، که‌واته‌ " له‌ ئه‌نجامدا ده‌رده‌که‌ویت کی وه‌می دیاریده‌کات؟ کی کاتی وه‌می دیاریده‌کات؟ کی شوینی وه‌می دیاریده‌کات؟ کی جووری وه‌می دیاریده‌کات؟ وه‌لامی ئه‌م چوار په‌رسیاره‌ ته‌نیا خودی خودای ره‌حمان خۆی زاله‌ و موته‌حه‌کیمه‌، خۆی هه‌کیمه‌، خۆی ئه‌حه‌که‌مه‌، خۆی ده‌زانیت چ کاتیک وه‌می داده‌به‌زینیت، خۆی ده‌زانیت چۆن وه‌می داده‌به‌زینیت، خۆی ده‌زانیت له‌ کوئی وه‌می داده‌به‌زینیت، له‌ هه‌مووی گه‌رنه‌گه‌ر خودای ره‌حمان خۆی ده‌زانیت چ جووره‌ وه‌حیییک دینیته‌ خواره‌وه‌، ئایا (سورة البقرة) دینیته‌ خواره‌وه‌ یان (سورة العلق)، ئه‌وه‌یه‌ مه‌به‌ستمان، ده‌ره‌نجام ده‌رده‌که‌ویت خودای ره‌حمان ویستی له‌سه‌ر ئه‌وه‌یه‌ ده‌بی یه‌که‌مه‌جار (سورة العلق) بیته‌ خواره‌وه‌، له‌به‌رچی؟ هه‌ر له‌نیو ده‌ره‌نجامه‌که‌وه‌ بۆمان روون ده‌بیته‌وه‌ که‌وا (سورة العلق) بنجینه‌ی یه‌که‌م و ته‌وه‌ری یه‌که‌می بنه‌ره‌تییه‌ لو دروستکردنی نُه‌و جووره‌ ئیمانه‌ی که‌ خودای ره‌حمان ده‌یه‌ویت له‌ناوه‌وه‌ی رسول الله له‌ گه‌ل جه‌معی (الذین آمنوا معه) دروست بکریت.

که‌واته‌ " قورئان به‌ (سورة العلق) ئیمان له‌ ناخی مروّف دروست ده‌کات.

باسی ئه‌وه‌مان کرد که (سورة العلق) بناغه‌ی ئیمان هینانه به ذاتی خودای رحمان سه‌رچاوه‌ی ئیمان دروستکردنه له ناوه‌وی مروّف، هۆکاری به‌رنامه‌ریژییه له دهره‌وی مروّف که له‌ناو قورئانه‌که‌دا هه‌یه.

خودای رحمان خۆی ئه‌ندازه‌ی ئه‌و ئیمان‌ه‌ی داده‌نیت، خۆشی ماته‌حه‌کیمه، له‌به‌رئه‌وه‌ی فیطره‌ی هه‌موو به‌شه‌رییه‌ت و مروّفایه‌تی به‌یه‌ك جوړ مه‌خلوقه، که‌واته "ئه‌و په‌یامه‌ی که‌ لو یان دیته‌ خواره‌وه که‌ ناوی قورئانه‌و له (سورة العلق) یش که‌ ده‌ست پی‌ ده‌کری به‌ ئیمان دروستکردن، ده‌بی هه‌موو مروّفیکیش به‌هۆی (سورة العلق) ئیمان‌ه‌که‌ی لو بگه‌ریته‌وه‌و دروست بکریت و زیندوو بکریته‌وه.

باشترین ریگه‌بدروستکردنی ئیمان کامه‌یه؟

پرسیاریک ده‌کریت ئایا جگه‌ لهم شیوازه ئیمان دروست ده‌کریت؟ به‌ئێ، به‌لام ده‌بی کۆششیکێ زۆر زۆری لو بدریت، هه‌روه‌ها کاتیکی زۆریشی لو ته‌رخان بکریت، کۆششیکێ زۆر و کاتیکی زۆر، یاخود ئه‌و ئیمان‌ه‌ دروست ده‌کریت که‌ ئیمه‌ هه‌مانه، شاراوه‌ش نییه که‌ که‌موکوریمان چه‌نده‌و گوناها‌مان چه‌نده! کێ له‌ ئیمه‌ بروای به‌وه نییه خودای رحمان هه‌یه؟ کێ له‌ ئیمه‌ بروای به‌وه نییه یاخود اعتقادی به‌وه نییه که‌ خودای رحمان ده‌بیینیت، خودای رحمان گوئی لیه‌تی؟ خودای رحمان ره‌قییه له‌سه‌ری؟ خودای رحمان خالقیه‌تی؟ خودای رحمان موهه‌یمه‌نه له‌سه‌ر کرده‌وه‌کانی، خودای رحمان به‌ هه‌موو ئه‌و شتانه‌ش ده‌زانیت که‌ به‌ناو دلی دا دیت، ئایا کێ له‌ ئیمه‌ ئه‌و زانیاریانه‌ی له‌ مینشک و هزری دا نییه؟ به‌لام تووخوا نه‌گه‌ر له‌گه‌ل یه‌کتر راستگو‌یین کێ له‌ ئیمه‌ له‌ کاتی گوناها‌کردن ئه‌و حاله‌تانه‌مان له‌ دل دا هه‌یه، کاتیکی که‌سێک له‌ ئیمه‌ خودای رحمان لیمانێ دوور بکات) غه‌یه‌ه‌تیک ده‌که‌ین، یان گوناها‌تیک ده‌که‌ین، ئایا کێ له‌ ئیمه‌ له‌و کاته‌ خودای له‌ بیره؟ دیاره ئه‌و ئیمان‌ه‌ی که‌ ئیمه‌ هه‌مانه‌ ئیمانیکێ به‌شه‌کییه (جزئی)، یاخود که‌مه‌ یاخود نه‌خۆشه.

به‌ بروای خۆم خودای رحمان هه‌کیم و نه‌حه‌که‌مه‌و ته‌نها به‌ ئه‌ندازه‌ی ئه‌ویش ده‌بی ئه‌و ئیمان‌ه‌ دروست بکریت، به‌ بروای من سه‌رچاوه‌ی دروست کردنی ئیمان‌و خالی ده‌ستپیک (منطلق)ی ئیمان دروستکردن و په‌یژه‌ی یه‌که‌م، ده‌بی مروّف به‌ (سورة العلق) ده‌ست پیکات، که‌ له‌وانه‌ی پیشوودا هه‌ندیکی به‌شی (سورة العلق)مان له‌ خزمه‌تتان باسکرد.

لیره‌ش دیسان دووباره‌ی ده‌که‌مه‌وه، که‌ سوپه‌ته‌که‌ ده‌ست پیده‌کات له‌دوای (بسم الله الرحمن الرحيم) اَقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ اِقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ اَعْلَمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ (علق ۱-۵)، ئه‌وه‌ بره‌گه‌ی یه‌که‌مه‌، بره‌گه‌ی دیکه‌ به‌ (کلا) ده‌ست پیده‌کات که‌ یه‌که‌م وشه‌ی ره‌قه، به‌و (زجر) ه‌ لو مروّف دیته‌ خواره‌وه (كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَن لِيْقَى) (علق ۶)، که‌هینی؟ (أَنْ رَأَاهُ اسْتَعْنَى) (علق ۷)، ئه‌نجامه‌که‌ چییه؟ (إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الرُّجْعَى) (علق ۸)، هه‌له‌کانی لو ده‌ستنیشان ده‌کات (أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَىٰ عَبْدًا إِذَا صَلَّىٰ اَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ عَلَىٰ الْهُدَىٰ اَوْ أَمَرَ بِالْتَّقْوَىٰ اَرَأَيْتَ

إِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّى) (العلق ۹-۱۲)، ئەنجامیکی دیکه‌ی دەداتای (أَلَمْ يَعْلَم بِأَنَّ اللَّهَ يَرَى) (العلق ۱۴) بەلێ، إِنْ اللَّهُ يَرَى و يسمع، (كَلَّا لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ ۖ نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ خَاطِئَةٍ ۖ فَلْيَدْعُ نَادِيَهُ ۖ سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ) (العلق ۱۵-۱۸)، لۆ خودی ئەو و جهمعی الذین آمنوا معه (كَلَّا لَا تُطَعُّهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ) (العلق ۱۹)، سوپرتەکه پینج تەموری تێدایه، یه‌که‌مین إقرأ، به کورتی گوتمان وشه‌ی إقرأ به سی مانا هاتوو، ئیمرو زیاتر له‌سەر بابەتە‌که‌مان به‌قولدا ده‌چین، گوتمان یه‌که‌یک له ماناکانی بریتییە له دخول و چوونه‌ناو، هه‌روه‌ها به چه‌مکی (طهر) پاک‌خواینی، تهنه‌سوک (تنسک) نوسوک له قورئاندا مانای چیه‌ی؟ نوسک واته (طریقە) ریباز، که خوی فەرموو یه‌تی خودای رحمان به پینجه‌مبه‌رەکه‌ی بلێ: (قُلْ إِنْ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ) (الانعام-۱۶۲)، له فەرمووده‌ی صحیح له بوخاری و موسلیم ده‌فەرموو یه‌ت: (خذوا عني مناسككم) واته " (طریقتم) ریباز مکه‌تان، ریباز مکه‌ی پینجه‌مبه‌ری (عليه السلام و البركات) له په‌رستش و په‌رستش‌کاریدا، ئەو پێی ده‌گوتریت نوسوک، وشه‌ی القاری به نوسوک هاتوو، به مانای شارمزا (التفقه)، (رجل قراء) به فه‌تحة یاخود ضمة واته " (رجل متفقه)، فقه جیایه له‌گه‌ل عیلم، کابرای عالم مزاوله‌ی علمی خوی ده‌کات واته " نیش به زانستی خوی ده‌کات، ده‌بیته مه‌له‌که پێی ده‌گوتریت فقیه، له‌ناو نێمه به کابرای فه‌قی ده‌گوتریت فقیه، کابرا فه‌قیه ئەو ناوه‌ی له‌چیه‌وه هاتوو؟ ئەوه‌نده عیلمی خوی دووباره ده‌لێت‌وه تا لای ده‌بیته مه‌له‌که، ده‌بیته به‌شێک له قه‌واره‌ی، هه‌رکاتیک و له‌چ دۆخیکیش په‌رسیاری لێکه‌ن یه‌که‌سەر وه‌لام ده‌دات‌وه، ئەو بوو یه‌ت فقیه، له‌شوینی تریش به مانای ئەو هاتوو مەرۆف مادده‌یه‌ک هه‌ل‌گرتی لۆ شوینیک، به‌لام مادده‌یه‌کی نموونه‌ی (معنوي) بۆ نمونه " سلأو، که پێی ده‌گوتریت (إقرأ علی فلان السلام) واته " به‌یه‌که‌یک ده‌گوتریت سلأو بگه‌یه‌نه به‌ فلانه که‌س که له زمانی عه‌ره‌بی پێی ده‌گوتریت (إقرأ علیه السلام)، لۆ نموونه " به پشتیوانی خودای رحمان ئەگەر براهیک به نوینەر بجیته خزمه‌ت پینجه‌مبه‌ری (عليه السلام و البركات) براهیکی دیکه بیه‌وت سه‌لامی پێ بسپیریت، پێی ده‌لێت: (إقرأ علی رسول الله السلام)، له مه‌دینه سلأو له پینجه‌مبه‌ر (عليه السلام و البركات) بکه، مانای وشه‌ی إقرأ چیه‌ لێره؟ واته " هه‌ل‌گرتن (حمل) و گه‌یاندن (تبلیغ) گوتنه‌وه (تردید)، به‌و مانایه‌ی شته‌که‌ی هه‌ل‌گرتیت و بیه‌گه‌نیت و دووباره‌و بیلێت‌وه، له هه‌مان کاتدا وشه‌ی قه‌ریئه به (وقت) کات هاتوو، وشه‌ی (أقرأت) ئەقره‌ئت به نزیک‌بوون هاتوو واته " (دنا) و (أقرأ من سفره) به مانای گه‌ران‌وه هاتوو (الرجوع)، ئەم هه‌موو زاراوانه وشه‌ی (قرء) یه له په‌رتووکه‌کانی (لسان العرب، معجم مقایس اللغة، مفردات راغب الاصفهانی و..). هه‌روه‌ها فەره‌نگه‌کانی تریش، ئەو هه‌مووی مانای وشه‌ی (قرء)، له ئەنجامدا لۆ مان دهرده‌چیت، وشه‌ی قرء یاخود إقرأ نه‌ک إدرس ئەوه نیه جبریل به چاپکراوی یان نووسراوی سوپرتی عه‌له‌قی دا‌بیته ده‌ستی پینجه‌مبه‌ر (عليه السلام و البركات) و فەرمانی پێ کردبیت بخوینه، نه‌خیر، چونکه له بنه‌رتدا پینجه‌مبه‌ر (عليه السلام و البركات) که وشه‌که‌ی له حه‌زرتی جبریل گوێ لێوو وه‌لامی دایه‌وه (ما أنا بقاریء)، به بۆچوونی پینجه‌مبه‌ری (عليه السلام و البركات) ئەو قیرائه‌ی که له ناو زمانی عه‌ره‌بی به دیراسه‌ت ناوی هاتیه واته " (أدرس)، إقرأ به‌و مانایانه هاتوو إقرأ بکا، (إقرأ باسم ربك الذي خلق) به‌و مانایانه نه‌ک بخوینه، که نێمه ئیمرو ده‌چین قورئان ده‌خوینین، به‌م چه‌مه‌که‌ی ئیمرو ئەوه دیراسه‌تی قورئان ده‌که‌ین، له قورئان دا (تدرسونه) به‌و مانایه هاتوو، وشه‌ی قیرائه مانای

پهیره و (منهج) وه‌رگرتن به شیوازو چۆنییه‌تییه‌ی که پیغمبهر (علیه السلام و البرکات) کردوویه‌تی، واته" که چۆن پیغمبهر (علیه السلام و البرکات) قیرائه‌که‌ی کردووه ده‌بی ئیمه‌ش نا به‌م جۆره‌ی قیرائه‌که‌ی بکه‌ین، چونکه خۆی فهرموویه‌تی: ریباز مکه‌تان له‌منه‌وه وه‌ربگرن (خذوا عني مناسککم)، ئینجا ئه‌و قیرائه‌ته ئه‌وه‌نده دووباره بکه‌ینه‌وه که چۆن پیغمبهر (علیه السلام و البرکات) کردوویه‌تی، هه‌تا ئیمه‌ش له قیرائه ده‌بینه فه‌قیه (فقیه)، وه‌کو کابرای فه‌قییه‌که‌مان لیدی و ده‌بیته مه‌له‌که له ناخماندا، ئه‌و قیرائه‌یه‌ش ده‌بیته مادده‌یه‌ک پیه‌مان ده‌لکیت، له ناخماندا کاریگه‌ری ده‌بیته، له ژوره‌وه‌مان هه‌لیده‌گرین، هه‌موو کاتیکیش بمانه‌ویت وه‌کو ئامیری تومارکردن (مسجل) په‌نجه‌مان له‌سه‌ر دانا دووباره‌ی ده‌که‌ینه‌وه و ده‌یگه‌رینینه‌وه و نو‌یی ده‌که‌ینه‌وه، ئه‌وه وشه‌ی قیرائه‌یه، هه‌رکاتیکیش بمانه‌ویت، چونکه وشه‌ی قیرائه به کاتیش هاتوو هه‌رکاتیکیش بمانه‌ویت ئه‌وا قیرائه‌مان له ژیر ده‌ست دا‌بیته و بتوانین قیرائه‌که ئه‌نجام ده‌ین، ئه‌وه‌نده‌ش له‌م قیرائه‌یه نزیك بین که یه‌کێک له ماناکانی بریتی بوو له نزیك بوون (دنا) نزیکیه‌که‌مان له‌گه‌ل قیرائه وه‌ک ئه‌وه‌ی پیمان‌ه‌وه نووسا‌بیته، ئه‌گه‌ر هاتوو له بیریشمان چوو ئه‌وا بگه‌رینینه‌وه سه‌ری، چونکه به مانای گه‌رانه‌وه (رجوع) هاتوو، پیغمبهر (علیه السلام و البرکات) و أبو بکرو خه‌دیجه (رضوان الله علیهم جمیعا) و مصعب ابن عومه‌یرو عبدالرحمن بن عوف و سعد بن أبي وقاص، ئه‌وانه هه‌موویان قیرائه‌یان ده‌کرد، ماذا کانوا یقرؤن؟ خودای رحمان وه‌لام ده‌داته‌وه، (اقرأ باسم ربك الذي خلق)، ئه‌وه بنه‌ما (رکن) ی به‌که‌مه، به‌ندی یه‌که‌مه له ریسای نیمان دروست کردن، ده‌بی خودی ئه‌وه‌که‌سه ئه‌وه‌نده ئه‌و مه‌خلوقاتانه بخوینی تا‌کو ده‌گاته ئاستی ئه‌و مانایانه‌ی که لۆ وشه‌ی قیرائه با‌سمان کرد، قیرائه‌که‌ش به‌ چاو ده‌کریت، پاشان به‌ بیروه‌وش، پاشان به‌ فیطره، هه‌موو کاتیک ئه‌و مه‌خلوقاتانه له پیش چاویه‌تی، هه‌موو کاتیکیش به‌ کرده‌ی هه‌ست ده‌کات که ئه‌و مه‌خلوقاتانه په‌نجه‌مۆری مه‌خلوقیه‌تیان لیدراوه، له‌به‌رچی هه‌موو کاتیک ده‌یانخوینینه‌وه؟ تا ئه‌و حاله‌ته‌ی له‌ناو ناوه‌وه‌ی دروست بیته و فیطره‌که‌ی ده‌ست به‌خویندن بکات، پیغمبهر (علیه السلام و البرکات)، قیرائه‌ی کردووه قیرائه‌ی قورئانی کردووه، له پاش ئه‌وه‌ی به‌ کردار قیرائه‌ی قورئانی ده‌ره‌کیی کردووه که مه‌خلوقاته، له سه‌ره‌تا گوتمان ئه‌و هه‌موو مه‌خلوقاتانه به‌ سیسته‌می‌ک دروستکراون، سیسته‌می‌کی دیاریکراو و ریکوپی‌ک و به‌رنامه‌ریژ، قورئانیش په‌یره‌وو پرۆگرامه، که پیغمبهر (علیه السلام و البرکات) ده‌یه‌وی زه‌مینه لۆ قورئان له ناوه‌وه‌ی خۆی و له فیطره‌ی خۆی دروست بکات، دیت قورئانی ده‌ره‌کی ده‌خوینینه‌وه که بریتییه له گه‌ردوون و سیسته‌مه ده‌ره‌کییه‌که‌یه، کامه قورئانیش فیری ئه‌و قیرائه‌یه‌ی ده‌کات؟ بیگومان قورئانی په‌یره‌وی خودای که وه‌حیه، که‌واته" هه‌رسی په‌یره‌و له‌گه‌ل یه‌ک هاویه‌کبوون (تطابق) ده‌کات.

دروست بوونی په‌یه‌ه‌ندی نیوان مروّف و بوونه‌وه‌ر

ئه‌و هاویه‌کبوونانه‌ش بریتین له:

أ- قورئانی داخل، که له ناو فیطره‌یه.

ب- قورئانی دهره‌کی، که گهر دوونه.

ج- قورئانی خودای رحمان که سروشه (وحی) هو پهیره‌و و پرؤگرامه‌که‌یه.

ههرسئ قورئان هاویه‌کبوونیک له نیوانیان دیته ئاراهه، پیغهمبهر (علیه السلام و البرکات) قیرائه‌ی ههرسیکیان دهکات، لهم ئان و ساته‌ی قیرائه (بهم مانایانه‌ی قیرائه که پیشتر باسمانکرد) ئه‌وه‌نده قیرائه دهکات، تا دهگاته ئه‌و رادده‌یه‌ی قیرائه‌که ده‌بیته ره‌وشت خولوق تئیدا، ئه‌وه‌یه خودای رحمان له سورته‌ی دووم ده‌فهرمووئیت: (وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خَلْقٍ) چ جوریک؟ ده‌ستنیسانی دهکات و دیاری‌ی دهکات به (عظیم) (وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خَلْقٍ عَظِيمٍ) (القلم: ۴).

پیغهمبهر (علیه السلام و البرکات) به‌رادده‌یه‌ک قیرائه‌ی کرد، که بووه مه‌له‌که تئیدا.

تفه‌فه‌قوه‌ی قیرائه‌ی کرد، بووه به‌شینک تئیدا، ئهم قیرائه‌یه ههموو بوون و قه‌واره‌ی گرته‌وه، له‌به‌رئه‌مه‌بوو مه‌خلوقاتی دهره‌کیش له‌گه‌ل خودی ئه‌و پیغهمبهره‌ی له‌گه‌ل فیطره‌ی ئه‌و پیغهمبهره‌ی له‌گه‌ل وه‌حی ئه‌و پیغهمبهره‌ی هاویه‌کبوونی ده‌کرد، له نیوانیاندا سازانیک دروستبوو، یه‌کبوونیک هاته ئاراهه و یستی خودای رحمان له ناوه‌وه‌ی پیغهمبهر (علیه السلام و البرکات) هاته‌جئ، به هوی جئیه‌جئکردنی وه‌حی، وه‌حی دهره‌کی، گهر‌دونیش مه‌خلوقاتی خودایه، به‌گویره‌ی ویستی خوداش دروستکراون، ئه‌وانیش به‌ده‌نگ پیغهمبهر (علیه السلام و البرکات) هوه هاتن، لویه بوخاری ده‌فهرمووئیت: ماوه‌یه‌ک هه‌یه له نیوان نبوه‌ت و ریساله‌ت، له وانه‌کانی سپره پیشتر باسمان کردوه، له بوخاری ده‌گئیرته‌وه: له قوناغی نبوه‌ت به‌ردیک له ناو مه‌که‌که هه‌بوو کانتیک که پیغهمبهر (علیه السلام و البرکات) به لای داده‌چوو، به‌رده‌که سلأوی لیده‌کرد، له دوا‌ی ئازادکردنی مه‌که‌که هه‌ندیک هاوه‌له‌کانی داوه‌ت کردو گووتی: با بچینه لای ئه‌و به‌رده‌ی که کاتی خوی له ئان و ساتی نبوه‌ت له پیش سه‌رده‌می ریساله‌ت سلأوی لی ده‌کردم، به چ زمانیک؟ به زمانی عهره‌ی سلأوی لیده‌کرد، پیشی ده‌فهرموو: (السلام عليك يا رسول الله)، ئه‌مه‌ش پیش ئه‌وه‌ی پیغهمبهر (علیه السلام و البرکات) ببیته په‌یامبهر (رسول)، چونکه ناوبریک له نیوان جوری ریساله‌ت له‌گه‌ل جوری نبوه‌ت هه‌یه، پیغهمبهر (علیه السلام و البرکات) نه بی بوو پیشووتر، نبیء باقرا پاشان بووه ره‌سول پاشی سی سالان، ئهم ماوه‌یه‌ی پیغهمبهر ژوورئیی له‌گه‌ل سروشه‌که هاویه‌کبوونی کردو ماده‌ی دهره‌کیش به‌ده‌نگه‌وه دیت و وه‌لامدانه‌وه‌ی ده‌بیت، لویه به پشتیوانی خودای رحمان ئه‌گهر دهره‌فتی داین له کۆتایی دروستکردنی نیمان، به یاسای قورئانیی ده‌یسه‌لمئینین و به قورئان ده‌یسه‌لمئینین که چون چۆنی ماده‌ی مه‌خلوقاتی گهر‌دوونیی ژیربارکراوه (تسخیر)، تا ئه‌و ساته‌ش ئه‌و ماده‌یه‌ی لهم گهر‌دوونه هه‌یه ژیربارکراوه، ئه‌و خوره چاوه‌روانی ئامازه‌ی نیماندار دهکات لئه‌وه‌ی ههموو وزه‌ی خوی بداته مروقی نیماندار به چه‌مکی ژیرباربوون (تسخیر)، وه‌کو به‌نده‌یه‌ک خور بیت گویره‌یه‌لی و گویداری خوی لو مروقی نیماندار به‌سه‌لمئینیت، مانگ به‌هه‌مان شیوه، میرووله‌ش به‌هه‌مان شیوه، به قورئان ده‌یسه‌لمئینین که نیمان ده‌گاته ئه‌و ئاسته‌ی که به‌راستی مروقی نیماندار ده‌بیته جئینشینیی خودای له‌سه‌ر زه‌وی، به‌ماده‌ی سروشی خودای مامه‌له له‌گه‌ل ئهم ههموو بوونه‌وره دهکات، پیغهمبهر (علیه السلام و البرکات) له

ژوورمه‌وی خوی إقرأ ده‌کا، لۆ؟ لۆئه‌وه‌وی هرچی مه‌خلوقاته په‌یوه‌ندی ئاسۆبی له‌گه‌لایان دروست بکات، به داوای لیبوردنه‌وه ده‌لیم ئیستا ئیمه له دۆخیکی گێژی (به‌لاه‌ه‌تی) ئیمانیدا ده‌ژین له‌گه‌ل مه‌خلوقات، لۆ نمونه "هیچ نه‌بی ده‌بیت مرۆف به بۆچوون و تیروانینی خوی بزانیته ئه‌و مه‌خلوقه‌ی به‌رامبه‌ری به‌شه پشکیکه له ماده‌ی ژیربارکراوی خوی، له‌هممان کاتیش ئه‌و مه‌خلوقه خالقیك لۆ ئامانجیکی دیاریکراو دروستی کردوه، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه تاكو بیت خزمه‌تی ئه‌و ئیمانداره بکات، کاتیک ئاو ده‌خواته‌وه، یان کاتیک خواردن ده‌خوات، هه‌ناسه هه‌له‌مه‌ژیت، هه‌ناسه ده‌داته‌وه، کاتیک له ئاوینه سه‌یری خوی ده‌کات، کاتیک مرۆف و چاوی مرۆف ده‌بینیت، گوچکه‌کانی مرۆف ده‌بینیت، قژی مرۆف ده‌بینیت، ده‌بی له‌گه‌ل هه‌موویان مه‌خلوقیه‌تی ئه‌و مه‌خلوقه‌ی لۆ ئاشکرا ببیت، هه‌موو کاتیک ده‌بی هه‌ست بکات ئه‌و ماده‌ی به‌رامبه‌ر مه‌خلوقه، واته" ماده‌ی به‌رامبه‌ر ماده‌یه‌کی دابراو نییه له‌ودا، دابراو نییه له‌ ذاتی الله، دابراو نییه له‌ ذاتی په‌روه‌رگار (رب)، به‌لکو مه‌خلوقه، که ئه‌و دۆخه‌ی له ژوورمه‌وه بۆ دروستبوو، ئه‌وکاته په‌یوه‌ندییه‌کی ریشه‌یی له‌ نیوان خوی و نیوان ئه‌و ماده‌یه‌ی دروست ده‌بیت.

ده‌بیت هه‌ست بکا، چۆن ئه‌و هه‌سته دروست ده‌بیت؟

چۆنیه‌تی قیرانه‌کردن

مرۆف له‌ کاتی دیاریکراو چاوه‌کانی ده‌نوقینی، له‌رێی به‌صه‌ره‌وه بیر ده‌کاته‌وه، به‌پشتیوانی خودای په‌رحمان پاشان وردتر دینه سه‌ر باسی ئه‌و بابه‌ته، چونکه ئه‌و قیرانه‌یه ده‌بیت له‌ کاتیک ده‌ستیشانکراودا نه‌نجام بدریت، که له‌ رۆژدا وینه‌ی زوری بینیوه، کاک زه‌یدی بینی کاک عوبیدی بینی، سه‌یری چاوه‌کانی کاک زه‌ید ده‌کات، جا ئه‌و کاک زه‌یده به‌هۆی ئه‌و چاوانه‌یه‌وه چۆن ده‌بینیت؟ هه‌ست له‌ گوچکه‌کانی ده‌گریت که چۆن به‌هۆی ئه‌و گوینیانه‌ی گوینیست ده‌بیت؟ له‌به‌رچی په‌نجه‌ی پییه‌کانی کاک زه‌ید به‌م شیوه‌یه دروستکراوه؟ له‌به‌رچی نینۆکه‌کانی پیی کاک زه‌ید له‌ ژیره‌وه نییه له‌ سه‌ره‌وه‌یه؟ له‌به‌رچی پیسته‌ی کاک زه‌یدی به‌م شیوه‌یه؟ له‌به‌رچی سروشتی کاک زه‌ید به‌م جوهریه، چۆن کاک زه‌ید ده‌توانیت ئه‌م هه‌موو ره‌نگ و وینه‌یه ببینیت؟ ته‌نیا لۆ ره‌نگی سوور چاوی کاک زه‌ید (۳۰) هه‌زار سوور له‌یه‌کتر جیا بکاته‌وه؟ چاوی کاک زه‌ید چۆن ده‌توانیت ئه‌و هه‌موو ره‌نگی سووره له‌یه‌کتر جیا بکاته‌وه؟ جگه له‌ ره‌نگی سوور، سپی هه‌یه سه‌وزو ره‌ش هه‌یه، هه‌روه‌ها ره‌نگی زه‌رد و ره‌نگی فستقیش هه‌یه.. تد، ئه‌م هه‌موو ره‌نگه هه‌یه، باشه چۆن وینه‌که له‌ چاوی کاک زه‌ید دروست ده‌بیت؟ پاشانیش له‌ میشکی چاپ ده‌بیت؟ که چاوی کاک زه‌یدی بینی توژی نه‌وه بۆ هه‌موو ئه‌مانه ده‌کات له‌ چاوه‌کانی کاک زه‌ید، ئه‌و حاله‌ته بریتیه له‌ قیرانه، کاتیکیش به‌ کاک عوبیدی برای ده‌لایت که‌میک ئوم لۆ بینه، کاک عوبیدیش په‌رداخیک ئاوی لۆ دینیت ئه‌وکاته سه‌یری ئه‌م ئاوه‌ی ده‌کات، سه‌یر ده‌کات که ئه‌م ئاوه چۆن ئاماده‌کراوه؟ له‌به‌رچی به‌م جوهره ئاماده‌کراوه؟

سبحان الله! باوەر بکەن هیچ وەلامیکی لۆ نامینیت تەنیا خۆدانه دەست نەبیت و تەسبیح بکات، یەکسەر بلایت: (سبحان ربي العظيم و بحمده، سبحان ربي العظيم و بحمده).

ئاشکرایە ئۆکسجین گازیکە یارمەتی سووتان دەدات و هایدروجنیش دەسووتیت، سەیریکی ئەو ویست و مەزناپەتییەیی خودای رەحمان بکەن، سبحان الله! ماددەپەک بسووتیت و ماددەپەکیش یارمەتی سووتان بدات، ئینجا ئاوی لێ ئامادە بکات! (الله أكبر).

ئەم دوو ماددەپە بەیەکەمە بلکینیت و ئاو بەرەم بێنێ، H_2O واتە "ئاو، چینه هەوای سەر رووی زەوی سەدا حەفتای هایدروجن بێت، ئەوێ تری ئۆکسجین و نایتروجن و هیلۆم و گازی تر بێت، ئایا ئەو بەر بەرەکانی (تحدی) نییە؟ ئەو بوو پینجەمبەر (عليه السلام و البرکات) قیرائەتی دەکرد، سەیری ئەو ئازەلەیی دەکات بیچووی دەبیت، چۆن دەتوانیت بیچوووەکەیی گەرە بکات؟ سبحان الله چۆن دەتوانیت بیچوووەکەیی شیر بدات؟ کێ ئەم هیزو توانایەیی پێداوە؟ کێ ئەو زانستەیی داوەتی؟ کێ ئەم تیگەشتنەیی داوەتی؟ کێ ئەو توانایەیی داوەتی کە ئەم ئازەلە بیچوووەکەیی خۆی بەخۆی بکات؟ یان کاتیک پینجەمبەر (عليه السلام و البرکات) سەیری بآندەیی دەکرد، سەیری بولبولی دەکرد، دە هەزار جۆر بولبول هەیه، تەنیا سەیری گەرۆوی بولبول بکە الله أكبر! کە چ دەنگیکیی خۆشی لێ دەردەچیت! هەر جۆرە گەرۆو و هەر جۆرە بولبولیک جۆرە سیمفۆنییەیک دەردەکات، سیمفۆنییەیی ئەو جۆرە بولبولە لەگەڵ جۆریکی تر لە بولبول جیاوازەو هەلەش ناکەن، ئایا دەزانن ئەوانە هەمووی تەسبیحاتە؟ هەریەکە بە زمان حالیی خۆی و بە زمانی خۆی تەسبیح دەکات.

پینجەمبەر (عليه السلام و البرکات) دەهات ئەو بولبولەیی دەهینا پێش چاوی خۆی، ئەو بولبولە تەسبیح دەکاو دەنگیکیی زۆر خۆش دەردەهینیت، ئایا کێ فیری کردوو؟ کێ ئەو زانستەیی پێداوە؟ کێ ئەو تیگەشتنەیی لۆ دروستکرد؟ کێ بە بەردەوامی ئەو توانایەیی دەداتە ئەو بولبولەیی تاکو هەتا ماوە ئەو بولبولە لەم سیمفۆنییەدا هەلە نەکات؟ کێ؟ سبحان الله! پینجەمبەر (عليه السلام و البرکات) قیرائەتی دەکرد، رەنگی بولبولی دەهینا پێش چاوی خۆی، پەرەیی شین، رێک لە تەنیشتییهو پەرەیی پرتەقالی هەیهو بە ئەندازەیکە دیاریکراو ئەمانە ریز کراون.